

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Εν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ • • 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον δδ. Ἑρμοῦ—264

Ὁ αἰδίδιμος Λίβιγστον ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸν κινούμενος κατέλιπε τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπελθὼν περιέπλανᾷτο ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀφρικῇ ὅπως διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου καταστρέψῃ τὴν σωματεμπορίαν καὶ φέρῃ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διάφοροι ἱεραποστολὰι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἰδρύθησαν, μία δὲ τούτων ἔχει ἱεραποστόλους εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς λίμνης Τανκονίκας. Ἐκτῆς ἀλληλογραφίας τῶν ἱεραποστόλων τούτων μαθάνομεν πολλὰ περίεργα περὶ ἡθῶν ἐθίμων καὶ θρησκείας τῶν ἀγρίων κατοίκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐργάζονται. «Ἐχούσι, γράφει εἰς τούτων, τὴν ιδέαν τοῦ Θεοῦ, πιστεύουσιν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην Μεσσίας. Οἱ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Λίμνης κατοικοῦντες οὔτε εἰκόνας οὔτε εἰδῶλα ἔχουσιν, ἐνῶ οἱ τῆς δυτικῆς παραλίας ἔχουσιν ἀμφότερα. Γλυπτὸν τι κατέχει τὴν πόλιν ἐκάστου χωρίου καὶ σχεδὸν ἐκάστης κατοικίας καὶ ιδίως τῆς κατοικίας τοῦ φυλάρχου. Τὰ εἰδῶλα ταῦτα παριστῶσι τοὺς προγόνους τῶν κατοίκων, πρεσβεύοντας ὑπὲρ αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Προσεύχονται δὲ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν καιρῷ θλίψεων ἢ ἐν ὁδοιπορίᾳ ἢ πολέμῳ. Πρεσβεύουσιν ὅτι ὑπάρχει μέγα πνεῦμα κατ' ἐξοχὴν κυριάρχον καλούμενον «Καλούμβα», ὅπερ τοποθετοῦσιν εἰς τὸ ἀχανές, ἐκεῖ δὲ πιστεύουσιν ὅτι καταφεύγουσιν αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον. Τὴν ψυχὴν ὑποδέχονται

στρατιαὶ πνευματικῶν σωμάτων καὶ φέρουσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Κυριάρχου, ὅπως δῶ λόγον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πράξεων αὐτῆς, οὗτος δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς εὐλογεῖ, τοὺς δὲ πονηροὺς τιμωρεῖ. Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς ἐπὶ γῆς καὶ νὰ συγκοινωνῶσι μετ' αὐτῶν δι' ἐνυπνίων Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἄνθρωποι οὐδόλως σχετισθέντες πρὸς τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἄνθρωποι ἀπολίτευτοι, ἀμαθεῖς, βάρβαροι, ἄγριοι, ἔχουσι τὰς αὐτὰς προσδοκίας, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ τὰς αὐτὰς πνευματικὰς ἀνάγκας οἷας καὶ οἱ πεπολιτισμένοι, ὅτι εἰ μᾶλλον ἀνυπτωγμένοι τῆς γῆς ἡσθάνθησαν ἤδη, εὐρίσκομεν ὅτι αἰσθάνονται οἱ ἔσχατοι τῆς γῆς. Ἐκ τούτου δὲ τρανῶς καταφαίνεται ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ τέρμα ἐπίσης τὸ αὐτό. Τὴν ὁδὸν ἣν πορεύεται ὁ ἄνθρωπος ἐν σκότει καὶ ἀμηχανίᾳ ἐφώτισεν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ κατέστησεν αὐτὴν προσιτὴν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ μόνη λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς δίδον ἡμῖν τὴν γνῶσιν τῆς παρουσίας καὶ μελλούσης καταστάσεως τῆς ψυχῆς διό καὶ λέγει ὁ ψαλμωδός: λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ λόγος σου καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους μου (ψαλμ. ριθ'. 105).

Τὸ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐκτυλισσόμενον δράμα δικαίαν ἐξήγειρε τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ εὐλόγους παρέσχεν ἀφορμὰς εἰς μελαγχολικὰς περὶ τῆς πατρίδος σκέψεις. Τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημα—ἡ κατανόσφισις δημο-

χωρίν σημάτων—βαθείας ἔχον φαίνεται τὰς ρίζας ἐν τῷ τόπῳ, ἀπὸ πολλοῦ περιέτρως τὰς σάρκας τοῦ ἔθνους μετ' ἀκατασκέτου ὁρμῆς ἐκφαυλίζον τὰ ἦθη καὶ διαφθεῖρον τοὺς χαρακτῆρας.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ πολλὰ ἐπροτάθησαν φάρμακα, ποικίλαι ἐξηνέχθησαν κρίσεις, ἀλλ' οὐδεὶς ἀτυχῶς ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτοῦ ὠρμήθη ἐξ ἧς ὥφειλε νὰ ὁρμηθῇ, ἀφειρητής, οὐδεὶς ἐπεζήτησε νὰ διῇ ποῦ ἐδράζει τὸ κακὸν, οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ ἀνιχνεύσῃ ποῦ ἀληθῶς ἔγκειται ἡ ἀφορμὴ καὶ τὸ αἷτιον. Τὸ κακὸν ἔγκειται οὐχὶ ἐν τῷ διέποντι τὴν χώραν διοικητικῷ συστήματι, οὐχὶ ἐν τῷ διοργανισμῷ τοῦ λογιστηρίου, οὐχὶ ἐν τῇ ἀκηδία καὶ ἐνόχῳ ἀδιαφορίᾳ τῶν προϊσταμένων ἀρχῶν· ἀλλ' ἐν τῇ καταπτώσει τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἀμέσῳ αποτελέσματι τῆς ὀλιγορίας πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ, ὧν ἡ τήρησις εὐορκον πρὸς τὸ καθήκον ἀπεργάζεται τὸν ἀρχοντα, εὐσυνείδητον καὶ τίμιον τὸν ὑπάλληλον, χρηστὸν τὸν πολίτην καὶ εὐδαίμονα τὴν κοινωνίαν. Ἡ κατάπτωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος συνεπαγομένη τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ φρονήματος, ἀποκοιμίζει τὴν συνείδησιν καὶ ἐξευτελίζει τὸν χαρακτῆρα εὐκατάφορον αὐτὸν ποιοῦσα πρὸς τὴν κακίαν καὶ τὸ ἔγκλημα. Καὶ φεῖ! Τοιαύτη τις παρίσταται ἡ εἰκὼν—εἰκὼν εἰδεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιος—εἰς τὸν ἀμερόληπτον παρατηρητήν.

Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ ἐκριζώσῃτε τὴν διαφθοράν ἐὰν τιμωρήσῃτε πέντε ἢ δέκα ἐνόχους, ἐὰν ρίψετε εἰς τὰς εἰρκτάς ἱσαριθμούς ἐγκληματίας. Οὐχί! Μετὰ τινα χρόνον νέα θὰ ἀνακαλυφθῶσιν αἵσχη, νέα θὰ ἀναπτυχθῶσι πληγαί, νέα θὰ ἀναφανῶσιν ἔλκη. Εἶναι ἀνάγκη ριζικοτέρας θεραπείας. Πρὸ παντὸς δέον νὰ ἀνυψωθῇ ὁ ἠθικὸς χαρακτῆρ, νὰ ἀναζωπυρωθῇ τὸ ἀπονεικρωθὲν θρησκευτικὸν αἶσθημα, νὰ ἐκμηδενισθῇ ἡ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν θρησκείαν αὐτοῦ ὀλιγορία καὶ ἀμέλεια. Μὴ μάτην δαπανώμεθα ἀλλαχού ἀναζητούντες τὴν πηγὴν τῆς ἠθικῆς ἐξαχρεώσεως, ἐφ' ἣ σήμερον καλύπτομεν τὸ πρόσωπον ἐξ αἰσχίνης. Ἡ ρίζα ἐνυπάρχει ἐν τῇ πλημμελεῖ θρησκευτικῇ ἀγωγῇ τοῦ λαοῦ, ἐν τῇ ἀγόνῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν χριστιανικὴν αὐτοῦ διαπαιδαγώγησιν, ἐν τῇ περιφρονήσει πρὸς τὰ ἐντάλματα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἅτινα μόνον ἀνυψοῦσι τὸ ἠθικὸν τοῦ ἀνθρώπου φρόνημα καὶ διαμορφοῦσι τὸν χαρακτῆρα. Τὸ Εὐαγγέλιον—καὶ μόνον τὸ Εὐαγγέλιον—δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὰ κατατρώγοντα τὸ κοινωνικὸν σῶμα ἔλκη, νὰ καταστείλῃ τὴν κατακλύσασαν διαφθοράν, νὰ διαμορφώσῃ τιμίους τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς καὶ χρηστοὺς τοὺς πολίτας. Καὶ λοιπὸν ἅς κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Ἑλλάδος, ἅς διαδοθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶν κοινωνικὸν στῶμα, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πλουσίου καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ πένητος, ἅς ἀνταχθῇ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας, εἰς πάντας τοὺς

συλλόγους καὶ τὰς λέσχας, εἰς πάσας τὰς συναθροίσεις, ἡ δὲ Ἁγία Γραφή ἔστω ἡμῖν ὁδηγὸς—ὁδηγὸς ἀσφαλῆς καὶ ἀλάνθαστος—ἐν τε τῷ ἰδιωτικῷ καὶ δημοσίῳ βίῳ.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ φωνὴ ἡμῶν εὖρῃ ἤχῳ παρὰ τοῖς ἀρμοδίους πολιτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς, ἀρχουσι καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς τελευταίοις, ὧν καθήκον καὶ ἀποστολὴ τέτακται τὸ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου ἐκτρέφειν τὸ πνευματικὸν αὐτῶν ποίμνιον. Ἡ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑπερτάτου τούτου καθήκοντος ὀλιγορία βαρύν θὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοὺς τὸν ἔλεγον καὶ αὐστηρὰν τὴν τιμωρίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καθ' ἣν λόγον ἀποδώσουσι πρὸ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Δικαίου Κριτοῦ.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΟΥΧΑΡΕΜ

Καθὼς ἡ μικρὰ πόλις τοῦ Ὁσραμεργάου ἐν τῷ Τυρῶν παρίστανει κατὰ χρονικὰς ὠρισμένας περιόδους τὸ δράμα τῶν παθῶν, οὕτω καὶ οἱ Σχιάχ Μωαμεθανοὶ τῆς Περσίας ἔχουσι τὸ δράμα τῶν παθῶν καλούμενον ταζνέχ ὅπερ εἶναι τόσον τοῦ συρμοῦ, ὥστε καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σάχου καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν πλουσίων παίζεται κατ' ἔτος.

Ἀλλὰ τί ἐστὶ τὸ ταζνέχ; Οἱ μωαμεθανοὶ διαίρονται εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Συννίτας καὶ Σχίττας—οἱ Τοῦρκοι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μὲν οἱ δὲ Πέρσαι εἰς τοὺς δέ. Οἱ Συννίται ὑποστηρίζουσιν ὅτι οἱ πρῶτοι τρεῖς καλίφαι, ὁ Ἀδουβέρ, ὁ Ἀλῆς καὶ ὁ Ὀσμάν, ἦσαν οἱ νόμιμοι διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν θεωροῦσι ὅτι τὸ καλιφάτον ἐξαρχῆς ἀνῆκε δικαίωματι τῷ Ἀλῆ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὀσμάν, τὸ κύμα τοῦ Σχιάχ κατάρθωσε νὰ ὑψώσῃ τὸν ὑποψήφιόν του εἰς τὸ καλιφάτον, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἐδολοφονήθη ἐν τῷ ταμίῳ τῆς Κούφας. Σχίται εἶναι ὄνομα διδόμενον παρὰ τῶν ἀντιθέτων αὐτοῖς πρὸς περιφρόνησιν καὶ σημαίνει σχισματικὸς, ἀλλ' ἡ αἵρεσις τῶν Σχιάχ καλοῦσιν ἑαυτοὺς Ἀλίτας, ἡ ὁπαδὸς τοῦ Ἀλῆ.

Ἐπὶ τῇ δολοφονίᾳ τοῦ Ἀλῆ, ὁ Χουσεῖν διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸ καλιφάτον, ἐνεκα τῆς νηπιότητος τοῦ Κασίμ, τοῦ νομίμου διαδόχου. Ὅπως δὲ τύχῃ ἰσχυρὰς ὑποστηρίξω; διὰ τὴν ἀμφισβητουμένην αὐτοῦ, ἀξίωσιν, ὁ Χουσεῖν ἐπορεύθη εἰς τὴν σημαντικὴν πόλιν Κούφας μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του. Ἔστειλε τὸν συγγενὴ αὐτοῦ Μουσλίμ πρὸ αὐτοῦ τυχόντα μεγαλοπρεποῦς ὑποδοχῆς, μόνον, ὅμως, ὅπως σφαγῇ ὑπὸ τοῦ Ἀβδουλάχ, ὑπασπιστοῦ τοῦ Γεζίδ, βασιλέως τῆς Συρίας, τοῦ ἀντιζήλου καλίφου. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἐν τῶν τραγικωτέρων καὶ παθητικωτέρων συμβάντων τῆς οἰκτρᾶς ταύτης διηγήσεως φέρεται ἐνώπιον ἡμῶν. Ὁ Μουσλίμ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Κούφαν τὰ δύο αὐτοῦ νήπια τέκνα, ἡλικίας ἑξ καὶ ἑπτὰ ἐτῶν. Ταῦτα ἐφυλακίσθησαν, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις ἦτον ὁπαδὸς τοῦ Χουσεῖν, ἔφερεν αὐτὰ